

Ako vnímam šťastie

Ako vnímam šťastie? Toto je síce otázka pre básnikov, ale pokúsím sa na ňu odpovedať. Šťastie je veľmi prchavá vec a závisí od uhla nášho pohľadu. Niektorí sú šťastní s málom a druhí môžu vlastniť všetko na svete a aj tak šťastní nebúde. Šťastie sa skrýva niekde v nás. Šťastný sa človek nerodí, ale stáva sa ním. Šťastie si nosíme v hlave...

Tak teda ja. Ja som šťastná, keď sa ráno zobudím vo vlastnej a nie nemocničnej posteli. Keď prvá osoba, ktorú ráno uvidím je moja maminka a nie sestrička, alebo lekár. Keď sa ráno môžem umyť vo vlastnej kúpeľni a nie v nemocničnej a dať si doma raňajky. Nezáleží mi na tom, čo to je. Ale tá domáca atmosféra a rodinná pohoda. Mám síce veľmi rada raňajky aj na výletoch v rôznych kútoch sveta a vtedy nie som doma. Ale to je o inom. Nemusím byť v nemocnici, nie je tam prítomný strach z bolesti. Keď mám strach, vtedy šťastná nie som. Keď sa s rodičmi túlam po rôznych kútoch sveta, aj vtedy som šťastná. Cítim v sebe slobodu, voľnosť. Už je to viac ako rok, čo sme navštívili Peru a tam som si to šťastie užívala plnými dúškami. Videla som iný svet, ale mojimi očami. Videla som chudobných ľudí, ale neboli nešťastní. Žili so svojimi ľuďmi, spriadali a farbili ich rúno a potom plietli svetre. Všetko nám to ukázali. Boli síce bosí, ale im to nevadilo. Ja som bola prekvapená, že šťastie sa dá nájsť aj v chudobnejších pomeroch a v práci. Ich tá práca naplňala radosťou. Žili spolu so zvieratkami v dokonalej harmónii. Všetky generácie spolu. Boli priateľskí, vzali ma medzi seba a dokonca mi dovolili s nimi farbiť rúno a trochu pochopiť to ich šťastie. Boli iní ako my. Nepoužívali naše veci, tak ako my nepoužívame ich veci. Žili proste inak, ale šťastie prežívali rovnako.

Mám aj iný príklad na šťastie. Raz si moja maminka objednala nové šaty a netrpezlivo čakala kuriéra s balíkom. Kuriér síce prišiel, ale omylom prevzala balík s liekmi. Ale vôbec nebola nešťastná. Keď som sa nechápavo na ňu pozerala, odvetila: "Teším sa, že tie lieky nepotrebuje nik z nás." Ukázala mi, že nič nemusí byť tak, ako sa zdá. Šťastie je v nás, ako ho my vnímame. My sa musíme tešiť z maličkosti, lebo môžeme prísť aj o ne. A ja sa teším napríklad aj z prítomnosti mojej babky a dedka. Sú od narodenia súčasťou môjho života, ale nik nevie ako dlho. Musíme si užiť naše spoločné chvíle tu a teraz. Spoločné vychádzky, spoločné posedenie pri kávičke, či spoločné pečenie koláčikov s babkou. Minule, keď sme boli s dedkom na rehabilitácii, šli sme okolo cukrárne a on uvidel koláčik, ktorý zbožňuje moja babka. Kúpili sme si ho a potom sme doma všetci spolu maškrtili a to bolo pre mňa také obyčajné ale krásne šťastie.... Dedko mi zároveň ukázal, ako má babku veľmi rád. Aj ona bola šťastná, že jej ten koláčik doniesol. Ich láska naplnila náš byt a my sme si to všetci užívali.

Ja vidím šťastie aj v dobe, v ktorej žijeme. Nedávno som dostala za úlohu urobiť projekt o koncentračných táborech počas vojny. Čítala som si denník Anny Franklin a bolo mi z toho do plaču. V akej hroznej dobe musela žiť? Strach, hlad a bolesť mala na dennom poriadku. Pri čítaní tejto knihy som si uvedomila, že vlastne som šťastná. Nik ma nenúti utekať do bunkra, nepočujem bombardovanie, neviem, čo je hlad.... Doteraz som si to neuvedomovala. Bola to pre mňa samozrejmosť. Ale nie všetky deti mali toto šťastie. Nedokázala som tú knihu dočítať do konca, to priznávam, ale aj tak mám pocit, že žiť tu a teraz je šťastie. Budete namietat, že máme Covid a musíme robiť tiež ústupky, byť doma zavretí, ale to nie je to isté. Nik ma nič nenúti, nie je tu Gestapo, nie je tu ten strach. Som síce doma a nechodím do školy, ale netrpím. Doma je teplo, útulne a rodičia sa snažia mi spríjemniť každú chvíľku. Som rada s nimi a nič mi nechýba. Takže som šťastná, aj napriek tomu, že je Covid.

Šťastie má veľa podôb a ja ich ešte všetky nepoznám. Nevieť však, či je až také dôležité, ako si všetci myslia. Vraj keď bude mať niekto šťastie, vyhrá LOTO. Ale ja sa spýtam: „No a čo?“ Čo sa vlastne potom zmení u toho človeka? Bude šťastnejší? To nik nevie a nemôže ani potvrdiť. Bude mať síce viac peňazí, ale čo si za ne kúpi? Zdravie? Nie iba lieky. Spánok? Nie, iba posteľ. Domov? Nie, iba dom. Moja maminka vraví, že najlepšie a najkrajšie veci na svete sú zadarmo. Teda peniazmi sa nedajú merať. Takže výhra v LOTO vlastne šťastie neprinesie. Môže k nemu pomôcť, ale najdôležitejšie je vnútro človeka. Ako to vlastne spracuje ten človek. Ja ani neviem, či by som chcela vyhrať v LOTO.

Istý druh šťastia je aj výhra v športe. Ale toto žiaľ nepoznám. Nevieť to posúdiť, ale vidím na športovcoch, keď stoja na stupni víťazov ich šťastnú tvár. Netuším síce čo prežívajú, ale teším sa s nimi. Možno je to ocenenie ich dlhoročnej driny. Možno je to aj o šťastí ich rodičov. Nevieť, ale všetko, čo urobí človeka šťastným je krásne. Tak ako úsmevy nás detí. To vraví vždy moja maminka. A ona asi vie viac ako ja.

Pre mňa bolo nevýslovné šťastie, keď sme boli vrátiť invalidný vozík. Bola som maličká, ešte som ani do školy nechodila a po operácii sme si požičali detský invalidný vozík. Vtedy sa mi to zdalo normálne, ale keď som sa postavila na vlastné nohy a maminka sa rozplakala, pocítila som šťastie. A potom som ho hrdo šla vrátiť. Odvtedy už ubehlo veľa rokov a ešte trikrát sme ho mali požičaný, ale vždy som zažívala rovnaký pocit šťastia, keď sme ho šli vrátiť. Dnes už by som sa síce do toho detského vozíka nezmestila, ale vždy keď nejaké dieťa v ňom vidím, spomeniem si na ten pocit šťastia, ktorý som mala ja. Zostane mi to už do konca života. Doma máme kvôli tomu aj široké dvere, aby sme tam prešli aj s vozíkom. Vždy pocítim šťastie, keď si uvedomím, že tie široké dvere už vlastne nepotrebujeme....

Šťastie je aj o tom, že ho dokážeme dať iným ľuďom. Keď som bola menšia a chodila na letné prázdniny k babke, naša suseda je bývalá učiteľka na dôchodku. Veľmi jej

chýbal kontakt s deťmi. Ved' s nimi pracovala celý život a svoju prácu milovala. Raz ma pozvala k sebe na záhradku, lebo mala výborné jahody, inokedy piekla koláč až nakoniec som k nej chodila pravidelne a pri našich sladkých posedeniach sme si opakovali písanie, čítanie...atď. Za tie dva mesiace prázdnin, sme si vytvorili spolu úžasný pevný vzťah a teta Filka (tak sa totiž volá) omladla o niekoľko rokov. Medzitým som už síce vyrástla a už sa neučíme abecedu, ale vždy ju prídem pozrieť. Vraví, že som jej priniesla šťastie do jej života. Ona z diaľky sleduje moje úspechy v škole, teší sa z toho a napĺňa ju to šťastím. Možno sme si to šťastie rozdelili.

Šťastie je možno stretnúť aj spriaznenú dušu. Minulý rok som sa v kúpeľoch zoznámila s dievčatkou, ktoré síce nie je a nikdy nebude úplne zdravé, ale je veľmi empatické. Po mesiaci sme sa len ťažko lúčili a dnes si skoro denne píšeme. Nie je síce z Bratislavy, ale v dnešnom modernom svete vzdialenosť nie je problém. Vraj doteraz sa s ňou nik nechcel kamarátiť, hoci už má 16 rokov. Aj my dve sme si asi to šťastie rozdelili...

Neviem, či sa mi podarilo vyzdvihnúť podstatu ľudského šťastia, ale napísala som môj vlastný pohľad. Je to môj svet, v ktorom žijem a kde si to šťastie sama tvorím, budujem a chránim. Chráňte si ho všetci, aby vám neuletelo ako motýľ a nezostali len oči pre plač...